

Myreprinsessen

En liderlig missionær bliver ædt af myrer - de blødeste dele først ...

Missionæren løb nøgen gennem junglen med en vældig erektion på jagt efter myreprinsessen. Bag sig hørte han at en horde af kæmpemyrer jagede ham. Deres kindbakker klikkede højt. En uhyggelig knebren der kom nærmere. Han løb hurtigere end nogen sinde før i sit trediveårige liv, men jo nærmere han kom til prinsessen, jo tungere følte hans ben. Han greb ud efter prinsessen, han ville ...

. . . Han løb nøgen gennem junglen på jagt efter myreprinsessen. Bag sig hørte han . . . indtil han . . . besluttede at vågne.

Han blinkede mod det flimrende sollys. Junglen udenom var virkelig nok. Han forsøgte at bevæge sine ben. De flyttede sig ikke. Han kiggede ned og så han stod begravet i sand til over midten af lårene. Han var nøgen og havde erektion. På det punkt passede drømmen. Hans nosser rørte ved sandet.

Han prøvede at bevæge armene, men nogen havde bundet hans håndled til en pæl, som stod solidt bag hans ryg. Forvirret så han sig omkring. Der stod hun! Myreprinsessen som var årsagen til hans erektion. Sidst han så hende, havde hun skreget og var løbet

ind i junglen hvilket yderligere havde stimuleret hans lyster. Derefter havde noget hårdt ramt ham i hovedet.

Nu lo hun sammen med de andre indfødte som stod et stykke væk; kvinder med bastskørter og svingende bryster, mænd med penishylstre, vilde bemalinger og lange spyd. At være missionær blandt indfødte i Ny Guineas jungle kan byde på overraskelser. Især hvis man ikke kan holde fingrene fra høvdingens datter. Hun blev kaldt myreprinsessen. Han forstod ikke meningen med det navn. Han forstod heller ikke hvorfor de indfødte stod så langt væk, når det nu tydeligt nok var ham, som var festens midtpunkt.

En tromme dunkede inciterende.

Under lyden af trommen hørte han en anden lyd. En knitren. Ikke så højt som i drømmen, men alligevel tydelig. Mellem ham og det nærmeste junglekrat var jorden dækket af visne blade, og bladene bevægede sig. Bølgede som om de var levende. Han mærkede noget bide sig i nosserne, en gang, to gange, fire gange. Han så ned og skreg ved synet af de første myrer. Nu vidste han hvorfor de indfødte stod så langt væk: Hærmyrer er meget aggressive.

I begyndelsen kom de langsomt, men måske bredte rygten sig bagud til myretuen som måtte befinde sig et sted i krattet: 'Hvid mand med store nosser klar til at blive spist, send forstærkninger.' Eller hvordan

hærmyrer nu ellers kommunikerer. For det virkede. Efter en halv time myldrede de overalt. De bed og bed og udvalgte de blødeste steder først; kønsdelene – bed hans forhud i stykker og slæbte af med den, kravlede ind i urinrøret, bed huden af nosserne og numsehullet. De små dyr nåede hans ansigt. Kravlede op i næsen og bed sig fast. De kunne ikke pustes ud. De bed ham i læberne, og han blev nødt til at åbne munden. Nogle få blev knust mellem tænderne, men det var rædselsfuld panik og der kom hele tiden flere. Tongen var besat med krybet der satte sig fast langt ned i svælg. Det blev ved og ved. Rundt om stod ophidsede indfødte. De pegede grinende på missionærens kønsdele der vrirlede med myrer. Kun en gang kom to indfødte hurtigt hen til ham. De skar hans øjenlåg af og flygtede derpå grinende mens de bankede hærmyrer af fødderne.

Efter yderligere en time var hans øjne spist, og snart efter var hans mund så fulgt af myrer at han blev kvalt. Hans sidste tanke gik til høvdingedatteren. Nu vidste han hvorfor hun blev kaldt for myreprinsessen.